

Sygn. akt III KK 254/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **W. W. M.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 lipca 2021 r.

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)

wniosku obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. II K (...),

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W kasacji złożonej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. V Ka (...) przez obrońców skazanego W. M., jej autorzy sformułowali wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. II K (...), utrzymanym w mocy na mocy wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. V Ka (...), W. M. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońców nie zasługiwał na uwzględnienie.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w zupełnie szczególnych przypadkach dopuszczalne jest

wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia — którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji — jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia — w miarę kategoriycznej — prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie w kasacji) dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacyjnych nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia — także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zaszłości współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie (i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów) należało skonstatować, że zupełnie wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońców skazanego W. M. — dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku — nie upoważnia do wyrażenia poglądu, iżby którykolwiek z tych zarzutów był zasadny w stopniu oczywistym („rzucającym się w oczy”) czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów w wyniku rozpoznania kasacji wniesionych przez obrońców skazanych. Tymczasem — jak już powiedziano wyżej — to wyłącznie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją.

Formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia autorzy kasacji podnieśli, że wniosek motywowany jest „wysokim prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacji, w wyniku podniesienia doniosłych zarzutów wobec Sądu Okręgowego w L. wydającego zaskarżony wyrok.”. Obrońcy skazanego w dalszej części uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia koncentrują się jednak na przedstawieniu dodatkowej argumentacji, mającej przemawiać – w ich ocenie – za zasadnością zarzutu z pkt II. ust. 1 *petitum* kasacji, w którym wysuwa się tezę rażącego naruszenia prawa procesowego — art. 185a § 4 k.p.k. i 185d k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez rażąco niewłaściwe zastosowanie i dokonanie przesłuchania małoletniego świadka M. W., mającej status pokrzywdzonej, bez zachowania minimalnych standardów w tym zakresie, o których mowa w dalszej części zarzutu. Poza wyrażeniem subiektywnego zapatrywania co do charakteru (rangi) zarzutu kasacyjnego w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie wskazali jednak dokładnie obrońcy, na czym opierają oni tezę o „prawdopodobieństwie uwzględnienia” w postępowaniu kasacyjnym zarzutu z pkt II. ust. 1 *petitum* kasacji.

Konkludując należy zatem stwierdzić, że brak było podstaw do uwzględnienia sformułowanego w kasacji r. pr. T. T. i r. pr. dra J. M. wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego przezeń wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 listopada 2020 r.